



Република Србија  
ВРХОВНИ СУД  
Рев2 2014/2025  
06.05.2026. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Весне Мاستиловић и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Тијана Филиповић и Ђорђе Симић, адвокати из ..., против туженог „CESTRA“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4520/21 од 17.10.2024. године, у седници одржаној 06.05.2026. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4520/21 од 17.10.2024. године – одбијајућег дела става првог и става другог изреке.

**ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

## Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1887/13 од 12.01.2016. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи решење туженог од 13.10.2010. године којим је тужилци престао радни однос код туженог дана 13.10.2010. године као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљу врати у радни однос у складу са њеним способностима и стручном спремом, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилци накнади изгубљену зараду у периоду од 14.10.2010. године до 31.07.2015. године, са обрачунатом законском затезном каматом од 23.08.2015. године у укупном износу од 4.715.373,57 динара са законском затезном каматом од 29.12.2015. године па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка. Ставом петим изреке, обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 363.840,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1555/19 од 28.11.2019. године ставом првим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1887/13 од 12.01.2016. године у ставу првом, делу става другог изреке који се односи на обавезу туженог да тужиљу врати у радни однос, у ставу трећем и четвртим изреке,

па је поништено решење туженог од 13.10.2010. године којим је тужиљи престао радни однос код туженог дана 13.10.2010. године и обавезан тужени да тужиљу врати у радни однос и да јој накнади штету за изгубљену зараду у периоду од 14.10.2010. године до 31.07.2015. године, са обрачунатом законском затезном каматом од 23.08.2015. године, у укупном износу од 4.715.373,57 динара са законском затезном каматом од 29.12.2015. године па до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка од 434.307,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Врховног касационог суда одбијена је као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1555/19 од 28.11.2019. године, дела става првог изреке којим је преиначена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1887/13 од 12.01.2016. године у ставу првом и делу става другог изреке који се односи на обавезу туженог да тужиљу врати у радни однос, а укинута у преосталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке и у тим деловима предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4520/21 од 17.10.2024. године ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1887/13 од 12.01.2016. године у ставу трећем изреке, тако што је делимично усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиљи накнади штету за изгубљену зараду у периоду од 14.10.2010. године до 31.07.2015. године, са обрачунатом законском затезном каматом до 29.12.2015. године у укупном износу од 3.663.339,90 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 29.12.2015. године, а одбијен тужбени захтев преко досуђеног на име накнаде штете за изгубљену зараду у периоду од 14.10.2010. године до 31.07.2015. године, са обрачунатом законском затезном каматом до 29.12.2015. године за износ од 1.052.033,67 динара до тражених 4.715.373,57 динара са законском затезном каматом која је тражена на тај износ од 29.12.2015. године, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртном и петом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1887/13 од 12.01.2016. године, па је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 391.807,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка од 108.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на радном месту ... до 13.10.2010. године, када јој је решењем туженог број

../10 од 13.10.2010. године отказан уговор о раду од 01.10.2005. године уз исплату отпремнине која је плаћена. Правноснажном пресудом донетом у току овог спора, поништено је решење правног претходника туженог од 13.10.2010. године којим је тужиљи престао радни однос код туженог дана 13.10.2010. године и обавезан тужени да тужиљу врати у радни однос. Тужиља након престанка радног односа је била пријављена код Националне службе за запошљавање где је остварила новчану накнаду. У периоду од 26.04.2011. године до 25.06.2011. године била је у радном односу у Фонду за иновациону делатност, а у периоду од фебруара 2014. године до маја 2014. године у радном односу код послодавца „SWISS KTG” д.о.о. У периоду од 01.07.2011. године тужиља је била ангажована код Друштва љубитеља бициклизма „Jugo cikling кампања“ и била је пријављена на обавезно социјално осигурање као да је запослена на неодређено време, а при том је са тим друштвом имала закључен уговор о волонтирању. Тужени је исплатио тужиљи отпремнину 13.10.2010. године у износу од 573.204,00 динара. Оценом налаза и мишљења вештака за економско – финансијску област укупно обрачуната изгубљена зараде тужиље и законска затезна камата обрачуната пропорционалном методом на дан 29.12.2015. године износи 4.715.383,57 динара који износ је умањен за 1.052.033,67 динара на име исплаћене отпремнине са законском затезном каматом, па накнада штете у виду изгубљене зараде за период од 14.10.2010. године до 31.07.2015. године износи 3.663.339,90 динара.

Другостепени суд је усвојио тужбени захтев прихватајући налаз вештака и тужиљи досудио накнаду штете на име изгубљене зараде за тражени период уз умањење износа примљене отпремнине примењујући одредбу члана 191. Закона о раду, а преко досуђеног износа тужбени захтев одбио са образложењем да накнаду штете за изгубљену зараду у периоду од 14.10.2010. године до 31.07.2015. године треба умањити за износ исплаћене отпремнине јер је поништен основ за њену исплату.

По налажењу Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 191. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05... 54/09) прописано је да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос суд ће одлучити да се запослени врати на рад, ако то запослени захтева (став 1). Поред враћања на рад, послодавац је дужан да запосленом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговора о раду и уплати доприноса за обавезно социјално осигурање (став 2.). Накнада штете се умањује за износ прихода које је запослени остварио по основу рада по престанку радног односа (став 3).

У конкретном случају, тужиљи је незаконито престао радни однос, па је тужени у обавези да јој накнади штету у виду изгубљене зараде за тражени период, уз умањење примљене отпремнине, како је то правилно закључио другостепени суд, одбијајући тужбени захтев преко износа од 3.663.339,90 динара, за износ отпремнине од 1.053.033,67 динара.

Нису основани наводи у ревизији тужиље да није било основа за умањење изгубљене зараде за износ отпремнине који је тужиља примила пре престанка радног односа, јер овај износ не представља зараду по основу рада након престанка радног односа и нема основа за његово одузимање од накнаде штете која припада тужиљи у

ситуацији у којој је тужени иницирао посебан поступак ради враћања исплаћене отпремнине по основу стицања без основа. Наиме, последица судског поништаја решења о отказу уговора о раду је упостављање правне фикције да радни однос никада није ни престао, услед чега послодавац има право да захтева враћање отпремнине која је исплаћена запосленом, јер је поништен основ за њену исплату. Тужиља није у току поступка доставила правноснажну пресуду по којој је обавезана да врати исплаћену отпремнину, због чега су ови наводи неосновани.

Са изнетих разлога одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став1. ЗПП.

Пошто трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења ове парнице, па је овај суд на основу чланова 154. став 1. и 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија  
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић